

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 07-4623 מ.י. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע נגן

מספר בקשה: 7

בפני שופט אלון אומיר

המבקשים

בענין: ע"י ב"כ עו"ד קולקר

נגד

מ.י. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע

המשיבים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם בתיק זה וזאת מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של נהיגת רכב בעודו שיכור כהגדרתו בחוק. הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו וחדה אך ורק בעצם הנהיגה במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום.

במהלך ניהול תיק זה התנהל בבית משפט השלום לתעבורה בירושלים ולאחר מכן גם בבית המשפט המחוזי בירושלים תיק עקרוני בנושא מכשיר הינשוף ועבירה של נהיגת רכב במצב שכרות.

לבקשה של הצדדים עוכבו החליטים בתיק זה מספר פעמים כדי שיתבחר המוצב המשפטי ביחס למכשיר הינשוף כתוצאה מההחלטה בתיק תתי"ע 11893/07 מדינת ישראל נגד מלכה עוזרי עינת.

ביום 8.9.11 ניתנה ההחלטה האחרונה (למיטב הבנתי) בענין זה ע"י בית משפט השלום וזאת לאחר שבית המשפט המחוזי בירושלים אמר את דברו בצורה ברורה, חד משמעית ומנחה.

החליטים בתיק זה נמשכו, כולל שמיעת ארבעה מומחים שונים מטעם ההגנה וביום 28.7.11 הגישה המדינה את סיכומיה בתיק זה.

במהלך סיכומיה התייחסה המדינה בקצרה לעדותו של העד המרכזי והיחיד – השוטר אוטמוגן עמרם וכך גם לעדותו של הנאשם. עיקר סיכומי המדינה התייחסו לטענות מומחי ההגנה ולנימוקים מדוע על בית המשפט לדחות את עמדת מומחי ההגנה.

כבר בשלב זה עלי להדגיש כי טרם ידרש בית המשפט להערכת עדותם של מומחי ההגנה, צריכה המדינה לעמוד בתנאים אשר נקבעו בחוק ובפסיקה לצורך הוכחת שכרותו של נהג מעבר לכל ספק סביר.

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תתי"ע 07-4623 מ.י. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע נ' [REDACTED]

אדגיש כי בתיק זה הודה הנאשם כי נתג ברכב ביום ובשעה המתוארים בכתב האישום, ולכן על בית המשפט להכריע בשאלת שכרותו המיוחסת בלבד.

במידה ולא עומדת המדינה בתנאים אשר נקבעו בחוק או בפסיקה לצורך הוכחת השכרות ביחס לנאשם, הרי שמתיתר הדיון בשאלת מומחי ההגנה.

ניתוח הראיות ומסקנות -

מטעם המדינה הניח כאמור עד אחד בלבד.

במהלך עדותו הגיש העד את המסמכים אשר ערך ואסף לצורך תיעוד מהלך פגישתו ובדיקתו את הנאשם עם מכשיר דרגר המכונה "ינשוף".

לצורך הוכחת ערך האלכוהול הנבדק בליטר אוויר נשוף אותו מסר הנאשם לבדיקה, הגיש ע.ת 1 את פלטי המכשיר אשר סומנו ת/1.

המדובר בשני פלטים דחויים לחלוטין, מהם לא הצלחתי לקרוא כל נתון ברור. מאחר הפלטים בלבד ולאחר מאמצים רבים, הצלחתי לפענח חלק מהנתונים לגביהם הניח העד.

במהלך עדותו הראשונה בפני, לא הצליח העד לקרוא דבר מן הפלטים ובית המשפט נאלץ לדחות את עדותו כדי שיגיע עם משקפיים.

גם לאחר שעד זה הגיע לדיון שני עם משקפיו, התקשה הוא מאוד לקרוא את נתוני המדידה, נדרשה מצידו שתיקה ארוכה והתבוננות ארוכה מאוד בפלטים עד שניתן היה לחלץ מפיו נתונים שלכאורה מופיעים בפלטים.

אני קובע כי אין המדובר בבעיית ראייה חריגה של העד וכל מתבונן סביר בת/1 יסכים כי המדובר בפלט דחוי לחלוטין, לגביו רק מאוד הפלטים ניתן בקושי לפענח את הנתונים ומן הפלט חשני לא ניתן לראות כלל חלק מהנתונים ולא ניתן לראות את תוצאת הבדיקה השנייה.

אם לא די בכך הרי שבמהלך בדיקתו של הנאשם התברר כי בוצעו לו מדידות נוספות ע"י העד אותן לא טרחו כלל המדינה לשמור ועל אף טענת העד כי תוצאות מדידות אלו אמורות להיות בתיק, לא הגישה המדינה בשום שלב של המשפט פלטים המראים מדידות נוספות אלו אשר בוצעו לנאשם.

לשאלות ב"כ הנאשם האם בדיקות נוספות אלו של הנאשם הצליחו או כשלו, לא ידע העד להשיב.

גם לשאלה כמה פיות הוחלפו בין הבדיקות השונות, לא ידע העד להשיב.

בסופו של יום העיד ע.ת 1 ממורשות כך -

"שאלה - כמה בדיקות היו ?"

"תשובה - לא זכור לי גם בזמנו לא נתבקשנו לרשום את זה. הפלטים היו מצורפים לתיק ומגלמו." (עמוד 13 שורה 10)

העד גם אישר לשאלת הסנגור כי לא נתן לגבדק העתק מפלט המכשיר כך שאין למעשה לתביעה כל ראיה אחרת למעט ת/1 לצורך הוכחת הערך הנמדד של האלכוהול בגוף הנאשם ע"י הינשוף ביום האירוע המתואר בכתב האישום.

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

התי"ע 4623-07 מ.י. לשכת הביטוח מרחב נבב - באר שבע נ' [REDACTED]

בנוסף למתואר לעיל, גם לא הגישה המדינה כל העתק של תעודת בלון הכיול וכל שבמי היא הצהרה של ע.ת.1 לפיה העתיק את הערך הרשום למסמך ת/2 כך שאין לבית המשפט כל יכולת השוואה או בדיקה מול תעודת המקור באשר לנתון 350 המופיע בכתב יד על ת.2.

בסעיף 169 ז (ב) בתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - בתקנות) קבע המחוקק באופן חד משמעי:

"תבוצע בדיקה כפולה (duplicate) לפחות של ריכוז אלכוהול בדוגמת האויר הנשוף של הנבדק, ובלבד שמקדם השונות של תוצאות בדיקה זו לא יעלה על 10 אחוזים למאה"

אין מחלוקת כי לנאשם בוצעו יותר משתי בדיקות.

תוצאות הבדיקות האחרות לא הובאו כלל לבית המשפט והתוצאות שכן הובאו אינן קריאות ומשאירות ספק ממשי באשר לערך הנמדד.

בנסיבות המתוארות לעיל, אני סבור כי איכות הראיות אשר הציגה המדינה ביחס למדידת הינשוף אשר בוצעה לנאשם אינה מאפשרת קביעה מעל לכל ספק סביר כי הערכים המיוחסים לו בכתב האישים אכן היו בגופו עת נהג ברכב.

כדי להישען על בדיקת ינשוף כראייה טובה למידת האלכוהול בגופו של נבדק, צריכת המדינה לחציג פלטי מכשיר ברורים וקריאים העומדים בקריטריונים אשר נקבעו ע"י המחוקק בתקנה 169 ז בתקנות.

בהעדר פלטי בדיקה תקינים, בהעדר תעודת בלון כיול (ולו העתק צילומי שלה), בהעדר נתונים או תיעוד חקשור לכל מערך הבדיקות שבוצעו לחשוד תוך הצגת נתוני פלטים חלקיים - נוצר ספק אשר אינו מאפשר הישענות על תוצאות מכשיר הינשוף לצורך ביסוס מצב של שכרות כהגדרתו בחוק.

מאחר והגעתי למסקנה כי אין באפשרותי להישען על תוצאות בדיקת הינשוף בתיק זה כאמינות לצורך ביסוס הרשעה מעבר לכל ספק סביר, אפנה לבדיקת כל יתר הראיות שהציגה המדינה בתיק זה.

ברע"פ 3503/04 יוסף אהרון נגד מדינת ישראל נקבע ע"י בית המשפט העליון:

"הלכה היא אפוא כי ניתן להוכיח נהיגה במצב של שכרות ללא הסתמכות על בדיקה מדעית, והלכה זו מיושמת בכל מקרה ומקרה על-פי נסיבותיו ועל-פי סיב הראיות. כך עשו בתי-משפט קמא בענייניו של המבקש, וכך יעשה כל בית-משפט אשר ידון בסוגיה זו. כל מקרה יוכרע על-פי נסיבותיו, ואין לומר כי בשל סיבה זו בלבד הרף הראייתי לגבי הוכחת נהיגה במצב שכרות אינו ברור"

בבש"פ 6595/08 יעקובסון נגד מדינת ישראל, חזר בית המשפט העליון שוב על הלכה זו וקבע:

"יתר על כן, יש להבחין מבחינה מושגית בין העבירה הקיימת בסעיף 62(3) לפקודת התעבורה ובין האופן בו יש להוכיח כי היא נעברה. תקנה 169 ז(ב) לתקנות התעבורה לא תוקנה אלא כדי להוות כלי עזר לבית המשפט ולרשויות אכיפת החוק על מנת להוכיח כי הנאשם שנתבע לדין הינו שייכור (ודוק: תקנה 169 ז(ג) מורה כי "ידאו אדם שייכור..."). תקנה זו איננה מוציאה מכלל תחולה את האפשרות כי נאשם יורשע בגין נהיגה בשכרות אף אם לא נשף לתוך מכשיר הינשוף או באם קיימות ראיות אחרות המוכיחות את אשמתו

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"פ 4623-07 מ.ו. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע נ' [REDACTED]

א מעבר לספק סביר כנדרש בדין הפלילי. תוצאת הבדיקה במכשיר הינשוף מהווה ראיה מדעית, אולם היא איננה ההוכחה היחידה האפשרית לשם הוכחת העבירה. כדברי כבוד הנשיא מ' שמגר בר"ע 666/86 עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד (4)

ב מן הפסיקה לעיל עולה המדינה רשאית לבסס אישום מבחינה ראיינית גם בהישען על מערך ראיות נפרד אשר אינו תולדה של בדיקה מעבדתית או בדיקת מיכשור מדויק. ברור לחלוטין כי עדיפה תמיד בדיקה בלתי תלויה אשר אינה נשענת על חתרשמות אנושית ויצוגית של שוטר או מתגדב מהתנחנותו ותפקודו של חשוד. אולם, אין העדפה ראיינית זו מונעת או חוסמת את המדינה מלהגיש מערך ראיות נפרד אשר ייבדק ואם יוכיח הוא מעבר לכל ספק סביר את שכרותו של הנבדק, הרי שבית המשפט רשאי ואף צריך להרשיעו.

ג במקרה שבפני הגישה המדינה דוח מאפיינים של הנאשם בו נמצאו חתונגים הבאים:

הנאשם טען כי שנה כוסית אחת (השוטר לא פרט כוסית של מה שנה הנחקר) במבחן עמידה נמצא הנאשם לא יציב. הליכתו על קו היתה רגילה.

ד את מבחן הכאת אצבע לאף עלה בהצלחה ללא החטאה בשתי הימים. מפיו נדף ריח אלכוהול אשר הוגדר ע"י השוטר כחריף מאד. הופעתו היתה מסודרת והתנהגותו עליוזה.

ה במקום בו השוטר נדרש להביע חוות דעתו באשר לחשוד שבפניו בחר השוטר שלא להביע כל עמדה. השוטר לא סימן כי החשוד נראה תחת השפעת אלכוהול ונמנע מלקבוע האם מסוגל הוא לנהוג.

ו אף שבמקום נכחה עדה נוספת שגרשמה ע"י השוטר ולפי ת/8 היתה עדה לבדיקה זו (חשודת ורוניקה רוזנבלום) בחרה המדינה שלא להעידה ולא הוגש מטעמה כל מזכר או תיעוד של אירוע בדיקת הנאשם.

ז בע"פ 70394/00 יעקוב נומדר נגד מדינת ישראל (מהוזי תל-אביב) פסק בית המשפט המחוזי:

יחגיגה בדיג'וז, או הליכה כושלת – אינן תנאי בלעדי לחרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות. אולם אותם מאפיינים, כגון: נסיעה או הליכה בדיג'וז; עמידה רופסה על הרגליים; חוסר יכולת ללכת בקו ישר; חוסר יכולת להביא את האצבע לקצה האף וכיוצא באלה סימנים – יכולים להצביע בבירור על מצב של שכרות, עי כזי שכרות בית המשפט בכך, גם בלעדי בדיקות מדעיות.

ח באף אחד מפקסי-הדין שהובאו על-ידי הצדדים, או אלה המוכרים לי, לא הורשע אדם בנהיגה בשכרות רק משום שהתפרע, ונדף מפיו ריח של אלכוהול (שמקודו יכול להיות – ללא ספק – גם בשתיית בירה בכמות כוחרת).

ט לפיכך לא שוכנעתי, במידה הנדרשת כמשפט פלילי, ולאחר בחינה וזירה של חומר הראיות, כי חיה מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים; ואני רואה להתערב בחכרעת-הדין של השופט קמא, ולזכות את המערער, בהמת הספק, מאשמה זרי.

יחידש כי הוגשה בקשת רשות ערעור לגבי החלטה זו לכית המשפט העליון (רע"פ 4050/00) אשר נדחתה.

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"פ 07-4623 מ.י. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע נ"פ

כאמור, במקרה שבפני למעט ריח אלכוהול וסימון סתמי ללא כל הסבר של X ליד המילה "לא יציב" לא נמצא כל פרמטר בלתי תקין בבדיקתו של הנאשם.

לא היתה התפרעות מצידו, לא צותת הנאשם כמי שמדבר לא לעניין, חליכתו על קו היתה רגילה (נעובדה אשר אינה מתיישבת עם חוסר היציבות לכאורה שתוארה בשעת עמידה, תוא צלת במבחני הבאת אצבע לאף והשוטר עצמו נמנע מלתת חוות דעת ברורה באשר למצבו).

דוח מאפיינים כמותאר לעיל אינו מאפשר הרשעה מעבר לכל ספק סביר בביצוע עבירה של נהיגה במצב שכרות.

גם לצורך הרשעה בביצוע עבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול ספק רב בעיני אם די בנתונים שהציגה המדינה מזה גם שלא יוחסה לנאשם עבירה בניגוד לתקנה 26(2) ולא מצאתי בנסיבות העניין חזקה לבחון הרשעה בעבירה אחרת מכח סעיף 184 בחוק סדר הדין הפלילי.

מן האמור לעיל עולה כי המדינה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את שכרותו של הנאשם ולכן גם אין צורך לבחינה וניתוח של חוות דעת מומחי ההגנה בתיק זה.

אני דוחה את טענות התביעה בסיכומיה לפיהן סתירות בעדות הנאשם מצדיקות את דחיית גרסתו. הנאשם חזר על טענתו הבסיסית לפיה שתה כמות קטנה מאד של אלכוהול. לא מצאתי את עדותו בלתי אמינה וגרסתו שמסר בחלטה אפשרית ומתקבלת על הדעת. אין למדינה לחלוק על כי לא העיד את חבריו כעדי הגנה שכן גם המדינה לא טרחה להביא לעדות שוטרת אשר היתה עדה לבדיקתו במקום, כך ששני הצדדים לתיק לקו במידה שווה בנושא הבאת עדים רלוונטים נוספים.

לסיכום – אני קובע כי המדינה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את שכרותו של הנאשם בתיק זה. אני קובע כי נותר ספק באשר למידת האלכוהול אשר היתה בגופו של הנאשם עת נהג ברכב. אני קובע כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם נהג תחת השפעת אלכוהול אסורה או במצב שכרות ומחמת אותו הספק אני מחליט לזכותו.

מאתר ובקשת דחייה של הסנגור אשר הוגשה תיום נדחתה על ידי, בית המשפט ימסור עותק מהחלטה זו לבי"כ המדינה ואילו המזכירות תשלח עותק מהכרעת דין זו למשרדו של בי"כ הנאשם.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשע"ב, 21 נובמבר 2011, במעמד התביעה

אלון אופיר, שופט

אלון אופיר, שופט